Р Е Ш Е Н И Е
№ 41670

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 5 състав,** в публично заседание на 15.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6298** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.
Образувано е по искова молба от М. С. Г. с ЕГН [ЕГН] и съдебен адрес- С., [улица], ет. 2, ап. 6, чрез адв. Д., срещу Столична дирекция на вътрешните работи, като се претендира обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 3 000 евро, както и законна лихва от 10. 12. 2025 г. причинени му от отменена като незаконосъобразна Заповед № 1645 / 19. 08. 2025 г. издадена от служител на ответника.
С молба от 11. 06. 2026 г. ищецът уточнява, че периода на иска е от 19. 08. 2025 г. до 11. 06. 2026 г., както и че размерът на лихвата от датата на отмяна на административния акт - 10. 12. 2025 г. до датата на предявяване на исковата молба 22. 05. 2026 г. е в размер на 162,77 евро.
С молба от 25. 06. 2026 г. ищецът уточнява, че периода на иска е от 19. 08. 2025 г. до 22. 05. 2026 г.
С писмен отговор от 06. 08. 2026 г. ответникът прави възражения за неоснователност на иска.
В съдебно заседание ищецът чрез процесуалния си представител, поддържа така предявения иск. Претендира разноски, съобразно представен списък.
Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител оспорва иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба, като се определи размера на обезщетението по справедливост.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
На 19. 08. 2025 г. полицейски служители от ОПП към СДВР извършили проверка на товарен автомобил „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Красин“ ООД и управляван от М. С. Г.. В хода на проверката водачът е тестван с техническо средство „Д. Тест 5000“ с № ARRN 0004, проба № 426, извършена в 13:23 часа. Техническото средство отчело положителен резултат за употреба на наркотично вещество - опиати.
На М. Г. е съставен АУАН № 4543268 от 19.08.2025 г. за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Издаден е и талон за медицинско изследване № 311437.
Със ЗППАМ № 25-4332-004267 от 19.08.2025 г. издадена от полицейски инспектор при ОПП-СДВП на М. Г. е наложена принудителна административна мярка чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца.
Изготвена е съдебна химикотоксикологична експертиза с рег. № И-11454/ 02. 12. 2025 г., като вещите лица са дали заключение, че в кръвта и урината на Г. е открит кодеин и лекарствени вещества, което следва да се приеме като индикация за употреба на комбиниран лекарствен продукт паракофдал, за чиято употреба лицето съобщава в протокола за медицинско изследване.
ЗППАМ № 25-4332-004267 от 19.08.2025 г. е оспорена по съдебен ред и е отменена с Решение № 1179 от 10.12.2025 г. по адм. дело № 353 от 2025 г. по описа на Административен съд Монтана.
В хода на настоящото съдебното производство са приети представените към исковата молба писмени доказателства. Събрани са и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Ш. и С..
При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:
Разгледана по същество исковата молба е частично основателна по следните съображения:
Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.
За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2.настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.
По отношение на предявения иск, който се обосновава на издадена и впоследствие обявена за незаконосъобразна заповед за налагане на принудителна административна мярка от 19. 08. 2025 г., с които на М. Г. е отнето свидетелството за управление на МПС, настоящият съдебен състав приема, че съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени

материали по делото, са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно наличието на административен акт, който е отменен с влязло в сила съдебно решение. Налице е надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като СДВР е юридическо лице по силата на чл. 37, ал. , т. 2 от ЗМВР.
След като ЗППАМ № 25-4332-004267 (1645) от 19.08.2025 г. е отменена с решение на Административен съд Монтана, влязло в сила, като неподлежащо на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, то е налице незаконосъобразен акт на СДВР и следва да отговоря за вреди причинени от незаконосъобразен акт при или по повод изпълнение на административна дейност, на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.
С оглед изложеното, настоящата съдебна инстанция приема, че е налице предпоставка за ангажиране на отговорността на СДВР - незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред.
По отношение настъпилата вреда и причинната връзка между нея и незаконосъобразните актове съдът намира следното:
Спорът по делото се свързва именно с наличието на тези два от кумулативно изискуемите се елементи от правопораждащия отговорността на държавата фактически състав по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - настъпването на твърдените от ищеца неимуществени вреди и доколко същите са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразна административна дейност – от незаконосъобразната Заповед за прилагане на ПАМ.
Предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди се основава на твърдения за претърпени от ищеца в причинна връзка със ЗППАМ негативни психични и емоционални изживявания, в т. ч. неудобство, срам, стрес и притеснения. Ищецът излага, че за периода от 19. 08. 2025 г. до 10. 12. 2025 г., когато е постановено решението на АС Монтана е бил лишен от правото да управлява МПС, но вредите продължават и до предявяването на исковата молба – 22. 05. 2026 г., съобразно уточнителна молба от 25. 06. 2026 г. – стр. 35 от делото.
Положителната проба за наркотици, довела до негативни коментари на работното му място. Възникнала опасност да загуби работата си, тъй като същата е свързана с управление на автомобили при придвижването до обекти. В продължение на дълъг период от време изпитвал потиснатост и притеснение. Налагането на ПАМ за нещо, което не е извършил го накарало да се чувства несигурен и неспокоен.
От показанията на разпитания по делото свидетел Д. С., които съдът кредитира изцяло, се установява, че ищецът е бил притеснен и стресиран, като това се отразило на работата му – имал проблеми с шефовете и колегите му се подигравали. Освен това имал проблеми работата, която изисква транспорт, което наложило двамата да работят съвместно, но трябвало да отделят повече време, за да извършат повече обекти. Това се отразило и на заплащането им, което се формирало и от броя отработени сигнали.
Показанията на свидетелката Т. Ш., които съдът също кредитира и която живее на семейни начала с ищеца, потвърждават изложеното в исковата молба и в показанията на С. за наличието на притеснение и стрес на работното място, както и влошени отношения в семейството, роднини и приятели именно от издадената ЗППАМ. Сриване на авторитета, като треньор на футболен отбор, невъзможност да се вижда с децата си от предходен брак, както и общо негативно отношение спрямо него от приятели и колеги.
Последното кореспондира с наведените в исковата молба твърдения за чувство на безсилие, обида и несправедливост, причинени вследствие на незаконосъобразно наложените ПАМ.
Налагането на ПАМ води до неблагоприятни последици върху емоционалното и психическо

състояние по отношение на лицето, срещу което е издаден акта. Следва да се направи извод, че доказаните по делото психически страдания са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните заповеди за налагане на принудителни административни мерки.
Съдът намира, че е налице причинена вреда, която подлежи на обезщетяване и причинна връзка между отменения като незаконосъобразен акт и претендираните вреди. Съгласно практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.01.2006 г. по гр.д. № 23/2005г., Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003г. е възприето, че "…непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Следователно налице е причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са вследствие от увреждането. Непосредствени са вредите, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В настоящия казус, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от заповедта за прилагане на принудителна административна мярка. С оглед на гореизложеното съдът намира, че ако не беше издадена заповедта, то ищецът не би претърпял описаните негативните преживявания. Вредите се изразяват в неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на лицето.
Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г.
Съдът намира за основателно направеното от ответната страна възражение за прекомерност на претендираното обезщетение. Настоящият състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпени неимуществени вреди вследствие отмяната на незаконосъобразния акт възлиза в размер на 1500 евро. Така определената сума съдът приема за справедлива предвид претърпените от М. Г. неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, срам и обида. Интензитетът и времетраенето на вредите обуславят обаче определяне на сума по-малка от претендираната.
В тази връзка настоящата инстанция разгледа обстоятелството, че от страна на ищеца не са ангажирани доказателства, че е търпял някакви изключителни негативни изживявания през целия претендиран с исковата молба период, доколкото се сочи, че е имал някакви проблеми в работата, но след връщането й нещата се нормализирали.
Видно и от показанията на разпитаните по делото свидетели, не се установи някакви особено силни негативни преживявания, които да са причинили прекален дискомфорт на ищеца и които да са довели до необходимост от медицинско лечение.
Също така следва да се отчете, че от налагането на ПАМ – 19. 08. 2025 г., до отмяната й на 10. 12. 2025 г. са изминали по-малко от 4 месеца, поради което интензитета на вредите не е прекалено продължителен.
Независимо, че както се посочи по-горе, периодът на иска, определен от ищеца и за който се претендира обезщетение е от 19. 08. 2025 г. до предявяването на исковата молба на 22. 05. 2026 г., доказателства за претърпени вреди, за целия период липсват.
Единствено в показанията на свидетелката Ш. се сочи за продължаващи проблеми с бащата на ищеца, както и че след случая с отнетата книжка, не смее да употребява лекарства, което е отчетено при определяне на общия размер на обезщетението.

В тази връзка, искът за причинени на ищеца неимуществени вреди от отменената като незаконосъобразна ЗППАМ № 25-4332-004267 от 19.08.2025 г. е основателен и доказан до посочения по-горе размер от 1500 евро, като за разликата до претендираната сума от 3000 евро, същият следва да бъде отхвърлен.
Предвид частичната основателност на основната претенция доказана е и акцесорната претенция за присъждане на лихва. Претендира се лихва в размер на 162,77 евро лв. за периода от 10. 12. 2025 г. до 22. 05. 2026 г., ведно със законната лихва от завеждането на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.
М. лихва се дължи от датата на отмяна на административния акт (т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК), което е станало с влизане в сила на решението на 10.12.2025 г. При пресмятане от страна на съда с онлайн калкулатор, за което не се изиска специални знания, се установява, че размера на законната лихва за забава върху така определеното от съда обезщетение от 1500 евро за периода от 10. 12. 2025 г. до 22. 05. 2026 г. е в размер на 81.39 евро.
Съобразно обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е частично основателен, то и претенцията по дължимото относно законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба - 22.05.2026 г. до окончателното изплащане на сумите, е доказана и подлежи на уважаване съобразно с главния иск.
В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК, настоящият състав следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски, съразмерно с уважената част от иска. От представения договор за правна помощ се установява, че ищеца е заплатил на адв. Д. сумата от 350 евро при сключването на договора. Съобразно уважената част от предявения иск, на процесуалния представител на ищеца се дължи такова в размер на 175 евро. На ищеца следва да се присъдят и сторените по делото разноски за заплатени държавни такса общо в размер на 10,22 евро. На ответникът, се дължи юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, определено съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съобразно отхвърлената част от иска, следва да се присъди сумата от 65 евро представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 5 състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на М. С. Г. с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ евро, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 19. 08. 2025 г. до 22. 05. 2026 г. причинени му от отменената като незаконосъобразна Заповед № 1645 / 19. 08. 2025 г. издадена от служители на ответника, ведно със законната лихва върху тази сума от предявяването на исковата молба – 22.05.2026 г. до окончателното ѝ заплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част, за разликата над 1500 евро до 3000 евро като неоснователен и недоказан.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на М. С. Г. с ЕГН [ЕГН], сумата от 81,39 лева (осемдесет и едно евро и тридесет и девет евроцента), представляваща законна лихва за забава върху така определеното обезщетение за периода от 10.12.2025 г. до 22.05.2026 г., като отхвърля иска за останалата част до претендирания размер от 162,77 лв.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на М. С. Г. с ЕГН [ЕГН], разноски общо в размер на 185,22 евро (сто осемдесет и пет евро и двадесет и два евроцента) за

държавни такси и адвокатско възнаграждение.
ОСЪЖДА М. С. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 65 (шестдесет и пет) евро.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или касационен протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: